

Würzburg utcáin

Épp Würzburg utcáin jártam
egy hosszú út után. Éjfél elmúlt,
a szállásunk mellékajtaját kerestük,
amin bejuthatunk az épületbe,
mert a recepció éjfélkor bezárt,

fáradt voltam, törődött, félszemmel
a gyerekeket lestem, hová tűnnek el,
ők szokás szerint előre rohantak,
én a házszámokat olvastam,
a bőröndök zakatoltak a csillámos
macskaköveken,
az utcán rajtunk kívül senki se járt,

csend volt és üresség
/megfigyelted talán, hogy milyen végleges
tud lenni az éjszaka,
mégis, reménnyel és étellel teli,
együtt szunnyad és lélegzik veled,
nagy madár, hajnalban moccan, életre kel/

és ekkor, az utca másik oldalán
megpillantottam a kőkeresztet,
rajta egy fehérlő Krisztus-szobor,

lassítottam, talán csak tévedés
/hogy ott van, hogy hófehér/
amit érzek, hogy figyel,
lát engem a fehér Krisztus-szobor,

él, ámultam el,
bármilyen megtörtre is faragták,
mégis fiatal volt és étellel teli,
aki esténként Würzburg utcáin csatangol,
de illedelmesen visszaszáll a kőkeresztre,
ha megpillant egy járókelőt,

/és így van ez az idők kezdete óta/

sietnem kellett, a gyerekek
már eltűntek a hotel másik oldalán,
megálltam mégis,
mert az a szobor nevetett felém,
nevetett rám a fehér Krisztus-szobor,

*de hát mit akar tőlem, itt,
ezen az idegen helyen, éjjél után,
a kezemben bőrnöd,
a lányaim várnak,
és én egy keresztet bámulok,
nevetséges vagyok,
talán csak tévedés, amit látok,
érzek, hogy él az a fehér Krisztus-szobor.*

*Mit kell most tennem,
hiszen hív /mióta már/*

*Fussak felé,
boruljak térdre előtte,
beszéljek hozzá,
emeljem le a keresztről,
vegyem az ölembe,
dúdoljak neki,
öleljem át,
játsszak vele?*

/nem akar semmit, minden rajtam áll/

*Azóta eltelt pár év,
és én arra gondolok,
hogy talán elmulasztottam valami
fontosat,
amikor nem mentem hozzá ennél
közelebb,
vagy nem vártam legalább, amíg megértem,
hogy mi dolgom van vele.*

*Gyakran gondolok rá,
látom magamat, ahogy megigézve
bámulom,
olyan gyakran, hogy megértem,
aminek meg kellett történnie,
megtörtént velünk,
nem történt mulasztás, mert nem
történhetett, amit én nem tudtam,
ő jobban tudta nálam,
mert eljött velem, itt van,
nevet rám a fehér Krisztus-szobor.*